

VIP
SOROZAT 4.

EXPOSED

kitárulkozva

*finep
selection*

K R I S T E N   C A L L I H A N

K R I S T E N   C A L L I H A N

EXPOSED

kitárulkozva

VIP SOROZAT 4.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

BRENNA

Vannak emberek, akik pontosan tudják, hogyan váltsanak ki belőled durva érzelmi reakciót. Az én életemben Rye Peterson ilyen személy. Nem tudunk tíz percnél többet együtt tölteni anélkül, hogy egymás torkának ugranánk, ami nagyon megnehezíti a közös munkát. Rye a *Kill John*nak, a világ legmenőbb rockzenekarának basszusgitárosa, én pedig ennek a zenekarnak a sajgósa vagyok. Az sem segít, hogy gyönyörű pasi, vicces, tehetséges... és soha nem vesz komolyan semmit. Szóval mindenképp célszerű messzire elkerülni.

De minden megváltozik akkor, amikor véletlenül meghall valamit, amit nem kéne: valamit, amit egy gyenge pillanatomban ismertem be. Úgyhogy a pasi, akit annyira igyekeztem levegőnek nézni, most épp felajánlja nekem a lehető legnagyobb kísértést: önmagát.

RYE

Brenna James *az* a nő. Az a csaj, akit nem kaphatok meg. És akit nem tudok kiverni a fejemből. Hidd el, megpróbáltam, hiszen ki nem állhat engem. Elég jól elvoltam, amíg meg nem hallottam, hogy azt mondja: ő is olyan magányos, mint én. Hogy szüksége van az érintésre, az ölelésre... Arra, hogy *kielégítsék*. Úgy-hogy most már nem tagadhatom tovább az igazságot: én akarok lenni az, aki megadja neki, amire vágyik.

Meggyőztem, hogy csak testileg lesz ez kielégítő mindkettőnknek, és semmi komolyabb. De abban a pillanatban, hogy az enyém lett, ő lett a mindenem. Még soha nem adtam Brennának okot arra, hogy megbízzon bennem. Most meg kell mutatnom neki, hogy sokkal jobbak vagyunk együtt, mint amilyenek valaha is voltunk külön-külön.

Ebből elég nagy felfordulás lesz... De Brenna meg én, mi, nagyon jók vagyunk abban, hogy mindent felforgassunk.

1. fejezet

BRENNA

Minden nő életében eljön az az idő, amikor a barátai kezdik megtalálni az igaz szerelmet, és hirtelen minden páros dologgá válik, amit olyan összenézések és bennfentes poénok kísérnek, amiknek ő már nem részese többé. Pff! Valaki adjon már egy italt, és ébresszen fel ebből a rémálomból!

Nem túl szép, tisztában vagyok vele, de pillanatnyilag ez az általános érzelmi állapotom.

Hát ki ne látta volna a remek Adam Sandler-t a *Nászok ászában*, amint azt ordította, hogy a szerelem fáj? És ki ne érzett volna együtt vele? Talán csak én láttam és én éreztem. Istenem, remélem, hogy nem csak én vagyok ezzel így!

Nem mintha nem hinnék a szerelemben; szinte mindennap a várakozó fényében élem az életemet. Látom a boldogságot, amit a szerelem hozott a barátaimnak. Van hitem. De éveken át randiztam – kerestem a szikrát, de csak apró villanások jutottak –, és most elegendem van a várakozásból.

Pontosabban: van elég dolgom.

Ennek ellenére nyugősen elindulok a kedvenc környékbeli báromba egy vodka-tonikra, ami már nagyon rám fér.

Szerencsére a még mindig szingli – így nem bepárasodott tekintetű – barátnőm, Jules ott vár egy hátsó bokszban. Csütörtök este van, a hely olyan dolgozó fiatalokkal telt meg, akik hozzám hasonlóan csak el akarják engedni magukat, és esetleg ágyba bújni valakivel, ha adódik rá alkalom. Sajnos az ilyen kavaráásokat is unom. Semmi mást nem nyújtottak nekem, csak bosszúságot és a megbánást. Mint amikor a különleges ajánlatot választod az étlapról vacsorára, de aztán kínzó gyomorégésed lesz miatta.

– Szia! – mosolyog rám Jules. – Már rendeltem magunknak.

Háromévtényi közös munka után pontosan tudja, mit szeretek inni. És most legszívesebben megcsókolnám, amiért megmentett atól, hogy le kelljen intenem egy pincért.

– Egy igazi istennő vagy, ugye tudod?

– Persze hogy tudom! Rossz kedved van? – kérdezi Jules, ahogy lehuppanok vele szemben.

– Most vacsoráztam együtt Jaxszel, Stellával, Sophie-val, Scottie-val... – emelem fel a mutatóujjamat, hogy hárítsam a megjegyzését –, meg Killiannel és Libbyvel.

– Turbékoló szerelmespárok mindenütt, mi? – húzza fel az orrát együttérzően.

– Ühüm. Tudod te, hogy miről beszélek.

És tényleg tudja. Mindketten a Kill Johnnak, a világ legmenőbb rockbandájának dolgozunk. Hogy ők a legmenőbbek, az tény, nem pedig vélemény, csak mondom. Én vagyok a vezető sajtós, Jules pedig Scottie asszisztense.

Az énekes-gitáros Killian az unokatestvérem, a felesége, Libby pedig egy kimagaslóan tehetséges énekesnő. Jax szintén énekes-gitáros, és most együtt él a barátnőjével, Stellával, aki a jótékonyági adománygyűjtéseinket intézi. A zenekar menedzsere, Scottie pedig elvette Sophie-t, aki a fotósunk és a közösségi médiáért felel. Imádom a srácokat. Imádom a csajokat. Mindannyian közeli barátaim. Ez viszont nem jelenti azt, hogy néha ne mennének az agyamra.

Egy pincér kihozza az italainkat, én pedig rögtön iszom is egy nagy, hűsítő kortyot a vodka-tonikból, és elégedetten felsóhajtok.

Julie a kis vörösáfonya-nyársat piszkálja a pink martini koktéljában.

– Hogyhogy te lettél a kakukktojás? Hol volt Whip és Rye?

Whip és Rye szintén a Kill John tagjai. Whip, a dobos, egy tünelemény, de egyre jobban eltávolodik tőlünk.

– Whip meg van fázva, és nem akarta megkockáztatni, hogy bárki is elkapja.

Hiányzott a társasága, de olyan érzésem van, hogy hozzám hasonlóan ő is unja a sok szerelmespárt.

– És Rye? – vonja fel a szemöldökét Jules.

Rye. A basszusgitáros. A *seggfej*. Az állandó szálka a szememben.

Rye és én nem tudunk tíz percnél többet együtt tölteni anélkül, hogy ne akarnánk kinyírni egymást. Azt hiszem, mindketten erre izgulunk. Nem valami gyümölcsöző, de még nem találtuk meg a módját, hogyan hagyhatnánk abba.

– Randin – préselem ki magamból. – Már ha bármelyik találkáját is randinak lehet nevezni.

Én nem nevezném annak. Nem érdekel, kivel csinálja, vagy hány emberrel. Az viszont érdekel, hogy a családi vacsoráink elé helyezi a

szexet. Mert mi azok vagyunk egymásnak: egy család, amit mi magunk alapítottunk. Nem mintha különösebben a családomban akarnám tudni Rye-t. De a többiek szeretik, tehát ő is ide tartozik, ha tetszik, ha nem. A legkevesebb, amit megtehet, hogy eljön.

A homlokomat ráncolva ismét belekortyolok az italomba. Nem fogom hagyni, hogy felhúzzon, amikor itt sincs. Nem fog még több helyet elfoglalni a gondolataim között, mint amennyit egyébként.

– Igazából jó volt a vacsora – húzom össze magam. – Csak... féltékeny vagyok.

Istenem, ezt fáj kimondani.

Jules közelebb hajol hozzám, mogyoróbarna szeme együttérzően felcsillan.

– Szóval hiányzik a szerelem.

Úgy érzem, mintha a bárban mindenki visszafojtaná a lélegzetét, ami furcsa, mert senki nem figyel ránk. Talán csak attól van, hogy Jules figyelmesen hallgat. Azon kapom magam, hogy nevetek, de a hangom keserűen cseng.

– Jesszusom, nem! – folytatom, mire kétkedve néz rám. Megint nevetek, de ezúttal már könnyedebben. – Tényleg nem. Nem erről van szó – veszek mély lélegzetet. – A szexuális életüket irigylem.

Jules pislog, és megrezzen a szája széle.

– Irigykedsz, amiért szexelnek? Mert, tudod... ha szexelni akarsz, akkor azt itt elég könnyen megkaphatod – int a pult felé karcsú kezével. – Szexi szinglik széles választéka. Szuper szex karnyújtásnyira.

Tényleg karnyújtásnyira. Mindketten jól nézünk ki. Jules a kreol bőrével, a magasan ívelt járomcsontjával és a telt ajkával magazincímlapra kívánczik. Amióta csak itt vagyunk, vonzza a tekinteteket.

Ami engem illet, nem tudom, hogy az alapjáraton unottnak látszó arcom az oka, vagy pedig az, hogy szeretem a ceruzaszoknyát égitő magas sarkúval és elegáns lófarkokkal, de általában az üzletembereknek jönnek be. A művészeltek mintha nem tudnának mihez kezdeni velem, ami elég ironikus, hiszen javarészt zenészek, producerek és művészek között élem az életemet. Ezzel együtt, ha szexet akarok, könnyen megkapom. A szuper szex viszont már más kérdés.

– Kérlek, mondd, hogy ezt nem gondolod komolyan, Ju-Ju – nyársalom fel a poharamban úszó egyik citromszeletet a szívószállal.

– A szuper szexet hiányolom.

– Még soha nem volt részed szuper szexben? – kérdezi, már-már szánakozva. Lehet, hogy sajnálnia kéne.

– Neked igen? – vágok vissza. – Mármint tényleg fantasztikus, agyeldobós, „muszáj lesz megismételni, különben megdöglök érte” fajta szexben?

Jules erre rámered a poharára, majd felsóhajt és megint rám néz.

– Nem, a fenébe is! Olyanban még nem. Volt már jó, de mindent elsőpró még sosem.

Bólintok és előre hajolok, így már mindketten félig az asztal fölött görnyedünk.

– Nekem is volt már jó. De a legtöbb srácnak fogalma sincs, hogy mi a francot művel. Csak megdug és lelép. Én meg kielégítetlenül maradok.

– Lehet, hogy nővel kellene csinálnunk – húzza fel az orrát.

– Az ember azt hinné, hogy az kapásból működik, ha egyszer ugyanaz a berendezésünk, de nem, ott is volt már hasonló pofára esésem – rázom a fejemet.

Esküszöm, hogy úgy hallottam, mintha valaki félrenyelte volna az italát mögöttem. Legszívesebben forgatnám a szememet. Ez itt

Manhattan, és ha egy fickó nem bírja visszatartani magát, ha meghall egy őszinte beszélgetést, ebben a városban nem fog boldogulni. Egyébként meg soha nem fogom szégyellni a szexualitásomat. Általában a férfiak vonzanak, ugyanakkor képlékeny dolognak tartom a vonzalmat, úgyhogy nálam ez nem csak az egyik nemre korlátozódik.

– Vannak nők, akik pont ugyanolyan önzők és fogalmatlanok, mint a pasik – teszem hozzá. – Hidd el, nincs arany szabály arra, hogy hogyan lehet részed szuper szexben.

– Nem tudom, hogy irigykedjek a tapasztalataidra, vagy hálás legyek, amiért nekem nincs annyi, figyelembe véve azt, amit mondasz – kerekedik el Jules szeme.

Azon kapom magam, hogy vigyorgok, ám a vigyor gyorsan leolvad az arcomról.

– Egyáltalán ne legyél irigy.

Még mindig egyedül vagyok, és még mindig beteljesületlen vágyakkal. Valójában ciki rádöbbenni, hogy mindkét nemnél kudarcot vallottam.

– De komolyan mondom – fűzöm hozzá most már a homlokomat ráncolva. – Bármilyen nemről és bármilyen irányultságról legyen szó, ugyanazokba a csapdákbá esünk bele, és ugyanazon az ingoványon kell átverekednünk magunkat, ha a boldogság megtalálásáról van szó.

– Hát... – dől hátra Jules a bokszt falának. – Akkor azt hiszem, hogy a sorsunk meg van pecsételve.

Én is hátradőlök, és hagyom, hogy a bár zaja körbeöleljen. Fáradt vagyok, a lábam pedig sajogva várja, hogy kiszabadítsam a magas sarkúból, amibe nyolc órája beletuszkoltam. Nem először veszem fontolóra, hogy ne hordjak ilyet. De nagyon is valódi védelmi fegyvert, páncélt jelentett egy olyan iparágban, ami könnyörtelen.

Isabella nagynéném híres divatmodell, ő vette meg nekem az első magas sarkúmat: egy pántos fekete lakkbőr Manolo Blanhik Mary Jane-t. Akkor mesélte, hogy a szórakoztatóiparban a külsejük alapján ítélik meg a nőket, akár tetszik, akár nem, és kevesebbre tartják őket a férfiakhoz képest. Egy kegyetlen magas sarkú és egy elegáns kosztüm viszont annyira lenyűgözi a kétkedőket, hogy észre sem veszik, ha följük kerekedsz. A nagynéném a szárnyai alá vett, kiokosított a divatról, a tartásról, az ellenszenves seggfejek kezeléséről és az emberek elbűvöléséről. Érdekhajhász dolgok ezek, de fájdalmasan igaznak bizonyultak a tanításai.

Az évek alatt a fagyos tökéletesség páncéljába kellett burkolnom magamat. Abban rejlik az erőm, hogy fenntartom a látszatot, miszerint sebezhetetlen vagyok, és ezt elfogadom az iparág velejárójaként. Néha viszont... legszívesebben darabokra hullanék. Hiányzik a vigasz, az érintés, a feloldozás.

Haza kéne mennem és ágyba bújni. De képtelen vagyok megsza-
badulni a nyugtalanító érzéstől, ami egyre csak erősödik.

Elkapom Jules tekintetét, és összeroskad a vállam.

– Tudom, hogy ezt nem lenne szabad beismerni, mert szánalmasnak vagy ilyesminek tűnhetünk miatta, de ki vagyok éhezve. Nem csak simán úgy, hogy „szexelni akarok”, hanem valahogy mélyebben ingerel annyira, hogy folyton csak az jár a fejemben. Fáj, tudod? Mármost napközben is sajnok a feloldozásért.

Jules komoly tekintettel figyel, mintha legalább egy kicsit is ismerős lenne neki ez a fájdalom.

– És igen, meg tudom oldani egyedül – folytatom a fejemet rázva. – A fenébe is, mostanra már annyira jó vagyok benne, hogy mindössze egy-két perc alatt elélvezek. De az nem ugyanaz, mint érezni valakinek az érintését, és nem tudni, hogy hol és hogyan fog hozzám

nyúlni. Nem ugyanaz, mint száj a szájon, bőr a bőrön, izzadtan és eszeveszettül.

Kesernyés a mosolyom, és fáj a szívem.

– Huszonnyolc éves vagyok – teszem hozzá. – A szakmám csúcsára jutottam, fantasztikus barátaim vannak, és mesés bulik jutnának minden egyes estére, ha akarnám. Kurva jó lakásom van az Upper East Side-on, olyan cipősszekrénnel, amiért a legtöbb nő ölni tudna.

– Tény – nevet Jules.

– Enyém az egész világ. De ezt a problémát nem tudom megoldani.

Feldühít ez a gyengeség, ez az átkozott sóvárgás, ami nem akar elmúlni.

– Akkor menj és keress valakit ma estére – nyalja meg az ajkát Jules. – Vezesd le.

– Próbálkoztam vele. De az egyéjszakás kaland nem elég – vájnak bele az ujjaim a bőrborítású padba, amin ülök. – *A tényleg szuper szex* időbe telik, legalábbis nekem. Több mint egy éjszaka kell hozzá. És ami még fontosabb, hogy bizalom kell hozzá. Mindkét fél részéről. Meg kell bízunk egymásban annyira, hogy adjunk és kapjunk, és megtanuljuk, mi az, ami működik.

– Röviden szólva párkapcsolat kell hozzá – mondja Jules.

– Csakhogy azt nem akarok – kacagok fel fanyarul. – Legalábbis a szex részét leszámítva.

A legcikibb az egészben, hogy tudom: nem fejtettem ki a problémámat teljesen. Igen, ott van ez a sóvárgás a kielégülés iránt, viszont többről van szó. Mélyebb szinten akarom. Nem egy párkapcsolat mindennapi mozzanataira vágyom, hanem egyszerűen a testi szintű

összekapcsolódásra. Akarom, hogy akarjanak. Mindennél jobban kívánjanak. Lélegzet-visszafojtott odaadással sóvárogjanak utánam.

Azt akarom, hogy *engem* lássanak, ne csak a gyors megoldást – és nélkülözhetetlennek tartsanak. És én is vágyani akarok valakire. Ki akarom ismerni a testét, hogy mi izgatja fel, mi kényszeríti térdre. Azt akarom, hogy valaki az enyém legyen, én pedig az övé. De ha ezt bevallanám, azzal túlságosan kitárulkoznék, márpedig egy nyílt seb fájdalmát nehéz figyelmen kívül hagyni.

– Olyan könnyedséget és bizalmat akarok, mint egy párkapcsolatban, de tudom, hogy abban most csúfos kudarcot vallanék. Talán amikor nem ennyire a zenekar körül forog majd az életem... De az az idő soha nem jön el. A zenekar *az* életem.

– Akkor barátság extrákkal – bólint Jules, lila hajcsigái táncot járnak a fején. – Kár, hogy nem bukom a nőkre, mert tökre felajánlanám a szolgálataimat. És nagyon is jól tudom, mit csinálok – jegyzi meg nagyon huncut és sokatmondó vigyorral.

– Kár – húzom az agyát, mielőtt komolyra fordítom a szót. – Lehet, hogy felbérelek valakit.

Megint hallom a köhögést a hátam mögül. Vagy csak paranoiás vagyok. Egy kicsit mégis Jules felé hajolok.

– Whip mindig arról beszél, hogy mennyivel biztonságosabb, és hogy az ember ura lehet a helyzetnek.

Jules erre elvörösödik.

– Whip bulvárlapok címdalán fog kikötni – villan meg dühösen a szeme. – Kérlek, mondd, hogy nem hallgatsz arra a srácre.

– Nem fogok. Az én életemben minden az üzletről szól. Nem csinálok a szexuális életemből is üzleti tranzakciót – dőlök hátra felsőhajtva. – De sok mindent megoldana, ha megtenném.

Hamarosan megisszuk az italainkat, Jules pedig indulni készül.

– Korán indult a nap a főnök úrral.

Úgy szeretem Scottie-t, mintha a bátyám lenne, de ha munkáról van szó, akkor százszor rosszabb, mint egy kiképzőtiszt. Eddig Jules az egyetlen asszisztens, aki képes teljesíteni a precíz elvárásait anélkül, hogy sírva elmenekülne.

Elköszönünk, én pedig indulás előtt kimegyek a mosdóba kezeltetni. A mosdó előtt állva rámeredek a tükörképemre, miközben hideg víz folyik a csuklómra. A bőröm árnyalata meleg elefántcsontsínűről térszafehérré változott, amitől túlságosan elüt a sötét gesztenyebarna hajam. Lilás karikák húzódnak a szemem alatt, annak ellenére, hogy korrektort kentem rájuk. A csillogás, amit olyan módszeresen tökélyre fejlesztettem, vakolattá változott valahol útközben, és elkezdett repedezni.

Már semmi nyomát nem látom annak a tágra nyílt szemű tizennyolc évesnek, aki csak meg akarta találni a helyét. A lánynak, aki könyörgött az unokatestvérének, hogy hadd tartozhasson ő is a bandájához, legalább a partvonalon – mert bár egy szemernyi zenei tehetsége sem volt, mégis érezni akarta az adrenalinlöketet, amit annak a világnak az izgalma nyújtott neki.

Jó érzés volt vallomást tenni Jules előtt. Tisztító tűz. De rontott is a helyzeten. Hangot adtam a problémámnak, kiküldtem az éjszakába, és ezzel még nagyobb erőt adtam neki.

Akár tetszik, akár nem, férfiak világában dolgozom. Lemezcégvezetők, koncertszervezők, producerek, menedzserek, újságírók – a döntő többségük pasi. Az évek alatt gondoskodtak róla, hogy tisztában legyek vele: az ő felségterületükön járok. Megpróbálták elhitetni velem, hogy nem igazán tartozom ide. Vastag bőr és kemény szív kellett a túléléshez. Tökéletesnek kellett lennem, nem tehettem

egyetlen tétova lépést sem, soha nem mutathattam jelét gyengeségnek, sebezhetőségnek vagy bármilyen érzésnek. Elárulni, hogy szükségem van valamire... olyan, mintha odavetném magam a farkasok elé. Ha valaha is kiderülne, hogy a hidegfejű, könyörtelenül céltudatos Brenna James ölelésre vágyik... örökre elbujdoshatnék.

Rohadt életbe! Nem vagyok hajlandó szégyellni a szükségleteimet. Kihúszom magam, újra kirúszszom a számat, és elhagyom a mosdót.

Alig három lépésnyire jutok az ajtótól, amikor kis híján beleütközöm egy fölém magasodó kemény mellkasba. Csak úgy tudom elkerülni, hogy megállok, mintha földbe gyökerezett volna a lábam.

– Elnézést, nem vettem észre...

Torkomra forr a szó a szörnyülködéstől, amikor jobban megnézem a fazont.

Rye Peterson – az esküdt ellenségem, a szálka a szememben – egyik izmos vállával a falnak dőlve áll, mintha rám várt volna. Világhírű roksztár, de nem úgy néz ki. Magas, széles, dagadó izmokkal és sötétszőke tüsi hajjal. Mint egy amerikaifoci-csapat tagja.

A legtöbben lazának tartják, annak a fajta pasinak, aki ad egy sört és megneveztet egy mocskos poénnal. És tényleg az a fajta – mindenki mással. De velem? Maga az ördög, aki csak arra vár, hogy a véreimet szívja, ha a gyengeség jelét látja rajtam. Lehet, hogy nem mindig észszerű a reakcióm Rye dolgaira, az viszont biztos, hogy zsigeri.

Elsápadok, amikor rám mosolyog azzal a büszke, széles vigyorával, amit akkor vesz elő, ha van ellenem ütőkartártyája. Amivel azt üzeni, hogy kellemetlenül fogom érezni magam, ő pedig minden pillanatát átkozottul élvezzi majd.

Ám most az egyszer nem incselkedve szólal meg, hanem sötét és mély hangon, szinte keményen.

– Beszéljessünk.

RYE

Minden embernek megvan a gyenge pontja. És egyszer mindenkinek felvirrad a napja. Ez a két igazság látványosan egymásnak feszült abban a pillanatban, amikor megtudtam, hogy Brenna James – az egyetlen igazi gyenge pontom – borzalmasan vágyik a szuper szexre. Annyira, hogy az már fáj neki. Minden este.

Franca, ettől a gondolattól még mindig áll a farkam. Sőt, nemcsak áll, hanem olyan forró, hogy meglep, hogy nem csap fel odalentről a gőz. Igen nagy erőfeszitésembe telik közönyt színlelni és eljátszani a szerepet, amit Brenna vár tőlem – az incselkedő, gyötrő idiótát.

Szinte már bánom, hogy napvilágra került a tény: úgy éli a napjait, hogy kezekre vágyik a bőrén – szüksége lenne rá –, egy szájra a csiklóján. Jesszusom, ez szinte már túl sok ahhoz, hogy kibírjam. De csak szinte.

Amekkora tróger vagyok, már érzem is, hogy megváltozott a széljárás. Brennának kiderült a titka, és baromira nem fogok úgy tenni, mintha mi sem történt volna. Nem akartam hallgatózni. Jó, ez kamu. Abban a pillanatban, amikor felismertem Brenna hangját a hátam mögött, elkezdtem fülelni. Nem vagyok rá büszke, de ez a nő valahogy kihozza belőlem az éretlen kamaszt. Csakhogy a vágyainak és a sóvárgó hangjának hallatán olyasmi tört felszínre bennem, mint iránta még soha: együttérzés.

Nem mintha Bren elhinné nekem; azt hiszi, hogy én bunkó vagyok a nőekkel. Sok tekintetben *tényleg* az vagyok. Ugyanakkor örülök az egyszerű dolgoknak, és hűséges vagyok azokhoz, akiket szeretek. Soha nem használom ki a nőket. Csak szeretek velük lógni. Annyira, hogy olyan gyakran keresem a társaságukat, amennyire csak

lehet. De a szuper, eget rengető, kihagyhatatlan szex, amiről ő is álmodozik? Pont annyira elkerült eddig engem is, mint őt.

Szóval ja, együttérzek vele.

De amikor azt mondta, fontolgatja, hogy felbérel valakit, akitől megkaphatja...?

Francokat. Nem. Nem és kész. Nem lehet, hogy tudok erről, és szemet hunyok fölötte.

A kérdés csak az, hogy mit csináljak most, hogy sarokba szorítottam Brennát. Az évek során eluralkodott a beszélgetéseinken a büszkeség vezérelte győzni vágyás. Soha nem akartam jobban elmélyülni abban, hogy miért igyekszünk folyton bizonygatni egymásnak, hogy sebezhetetlenek vagyunk, és nem érdekel, amit a másik gondol. Röviden szólva ordas nagyot hazudunk egymásnak. Abba, hogy meghallottam a vallomását, tuti belehal.

Izzó gyűlölettel néz fel rám, amiről tudom, hogy védekezés a részéről. Ha a másíkról van szó, akkor mindketten támadásba lendülünk, és nagyon jól el akarjuk rejtteni a gyengeség minden jelét. Isten tudja, milyen gonoszságok cikáznak a fejében, a borostyánszínű pillantása mögött. Ő, biztos azon töpreng, milyen változatos módon tudna lemészárolni engem. Mindig azon agyal. Az egyetlen különbség most, hogy a megsemmisüléstől a tökéletes szája széle megrezzen, és lefelé pillant a padlóra, mintha abban reménykedne, hogy megnyílik alatta és elnyeli.

Hiába gondolja azt, nem élvezem, ahogy feszeng. Még csak nem is örülök neki per pillanat. A faltól elrugaskodva teszek felé egy lépést.

– Komolyan mondom, Bren. Hallottam, amit mondtál...

Erre elkerekedik a szeme, és kiül az arcára a szégyen. Addig ütöm a vasat, amíg meleg.

– Beszelnünk kell.

– Nem, egyáltalán nem kell.

Félhomály van a folyosón. A kijáratot jelző piros fény bíborszínűnek mutatja a halovány bőrét és vérvörösnek a gesztenyebarna haját. Szinte látom magam előtt, ahogy lángra kap, és lecsap rám a haragjával.

– De, igen. Ne már, Bren. Nem várhatod el, hogy...

– Fogd már be – próbál kiférközni mellettem. – Ezt főleg nem veled fogom megbeszélni.

– De ha csak meghallgatnál... A francba! Várj meg!

Gyorsan halad abban a magas sarkúban, olyan, mint egy karcsú és precíz penge. Átverekszli magát egy csapatnyi öltönyös fazonon. Az egyik füttyent, és a kellenél hangosabban megjegyzést tesz a feszés fenekére. Meglököm a vállammal, ahogy elcsörtetek mellette, miközben próbálok tartani a lépést Brennával.

Odakint hátrapillant, és amikor meglát, ráncolja a homlokát. Vi-gyorognom kell a dühös káromkodásán és a fokozott tempóján. Tényleg azt hiszi, hogy lerázhat?

– Akár lassíthatsz is – jegyzem meg. – Hazakísérlek.

– Kopj le, te nyomorult – siet tovább felszegett állal.

– Erre inkább nemet mondok. Fő a biztonság, Bren.

– Pff. Nincs szükségem testőrré. A *te* seggedet is szétrúgnám, ha akarnám.

Ezt nem kéne szexinek tartanom. De persze hogy annak tartom.

– Semmi kétségem afelől, hogy kurva kemény vagy, bébi. De csak a kedvemért, oké?

Valami átmehetett neki a hangsúlyomból, mert bosszús szipogással megadja magát, miközben továbbgyalogol. Hideg és csípős a levegő, látszik a leheletünk az éjszakában. Brennát biztos nem tarthatja

melegen a vékony blúza. Viszont tudom, hogy csak ledobná a földre a pulóveremet, ha odaadnám neki, ezért zsebre vágott kézzel sétálok mellette.

Így, hogy már kiértünk a szabadba, nem tud lehagyni. A kegyetlen magas sarkújában Brenna nagyjából százhetvennyolc centi lehet. Még így is magasabb vagyok nála. Ráadásul az a szűk, teljesen agyeldobós szoknyája nem engedi, hogy nagyokat lépjen.

Biztos ő is rájött erre, mert lelassít. Csak egy kicsit: nem annyira, hogy elismerje a vereséget, de már nem halad félig futólépésben. *Kipp-kopp, kippi-kopp* – hallatszik a cipősarka az aszfalton. Néha álmaimban hallom ezt a ritmust. Soha nem fogja megtudni, de ez a *Forget You* című számunk basszusának lüktetése. Amit rajtam kívül senki sem fog megtudni. Az ember muszáj, hogy megtartsa magának néhány dolgot.

– Azt hittem, *randid* van – veti oda egy perc múlva.

Megrándul a szám széle a keserű hangsúlyától, ahogy a „randi” szót mondja, de kedvesen válaszolok neki.

– Az volt. De korán vége lett a bárban.

Ez hazugság. Nem volt randim. Jó ideje nem volt. De nem fogom elmondani neki, hogy miért nem bírtam volna ki a ma esti családi vacsit.

– Figyelj – mondja hirtelen, olyan buzgalommal, mintha csak a munkáról lenne szó. – Akármit is hallottál szerinted...

– Ó, tudom, hogy mit hallottam.

– ...semmi közöd hozzá.

– Azt is tudom.

Ezzel elérem, hogy egy pillanatra elálljon a lélegzete, és tágra nyíljon a borostyánszínű szeme. Aztán fúj egyet, mintha eszébe jutott volna, hogy dühösnek kell maradnia az önvédelem érdekében.

– Nem hiszem el, hogy hallgatóztál utánam. Szólnod kellett volna, hogy ott vagy.

– Most mondd meg, hogy ha te hallottál volna meg engem egy hasonló beszélgetés közben, akkor nem figyeltél volna oda – nézek a szemébe határozottan. – Mert ez szerintem baromság.

Egy másodpercig hallgat, csak gyalogol abban a fürge tempójában. Aztán kibukik belőle egy káromkodás, és megadóan felemeli a kezét.

– Rendben. Figyeltem volna. De ettől még nem helyes.

– Nem vagyunk angyalok.

– Te aztán pláne.

A mosolyom valószínűleg olyan, mint egy cápáé. Nem tehetek róla. Éppen arról fantáziálok, hogy felfalom.

– Hála az égnek – felelem.

– És ez nem jelenti azt, hogy emlegetned kell, amit hallottál – fűzi hozzá barátságatlanul.

– Nem. De attól még beszélni akarok veled.

Légydzi, légydzi, légydzi, hadd beszéljek veled.

– Nem.

– Ne csináld már, Bren – folytatom lágyabb hangon. – Nem foglak megszégyeníteni...

A horkantása hangosan és hosszan hasít bele az éjszakába. Oké, ezt megérdemeltem. Szégyenítettem már meg, sokféleképpen. Megbánás söpör végig rajtam.

– Esküszöm, hogy nem – bizonygatom. – De nem is tűnök el. Szóval akár meg is hallgathatod a mondandómat, mielőtt hülyére pofozol.

– Gyűlölöm a testi erőszakot – forgatja a szemét.

– Ühüm.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– De miattad kivételt teszek.

– Jó alaposan el fogsz verni, ugye, Bogyó? – ül ki vigyor az arcomra.

– Pff!

A bosszankodása ellenére látom a kitörni készülő kis mosolyt. Apró győzelem, hogy ezt előcsalogattam belőle.

Még mindig kuncogok, amikor odaérünk a házhoz, ahol Brenna lakik, a portás pedig kinyitja nekünk az ajtót.

– Jó estét, Ms. James és Mr. Peterson! – biccent.

– Mi újság, Tommy? Van valami hozzáfűznivalója a tegnapi meccshez?

– Semmi, amit megosztanék, uram – feleli változatlanul rezzentelen arccal.

Egy tisztelgés után belépek az előcsarnokba, és elkapom Brenna hunyorgó pillantását.

– Honnan tudod, hogy hívják a portásomat?

Szinte hallom, milyen eszeveszettül cikáznak a gondolatai. Sokszor jártam már itt látogatóban – nem egyedül, hanem akkor, amikor Brenna összejövetelt vagy vacsorát rendezett. Ahhoz viszont biztosan nem voltam itt elégszer, hogy ismerjem az éjszakai portást.

Brenna fölött áthajolva megnyomom a lifthívó gombot, miközben válaszolok.

– Összefutottam Tommyval a Gardenben egy Knicks-meccsen, és odahívtam, hogy üljön mellém.

Killianek, Whipnek, Jaxnek és nekem egész szezonra szóló bérletünk van a földszintre. Nem mindenki megy el az összes meccsre, így pazarlás, ha üresen maradnak a helyek. Stella, Jax barátnője jó-tékonysági tombolókat szervez, ahol jegyet kapnak a győztesek. Havonta egyszer olyan gyerekeket is elviszünk, akikre különösen ráfér